

Rond Tasmanië

Donkere wolken pakken zich samen boven het eiland. Het witte strand steekt scherp af tegen de donkere lucht. Het kristal blauwe water kleurt grijs en onze tent begint te wapperen in de opstekende wind. Snel gaan we naar buiten, kleden ons uit en heel even staan we verloren naast de tent maar dan barst de bui los. Dikke druppels slaan hard op onze blote huid. Hier staan we dan, poedelnaakt in de stromende regen. Na weken zonder douche spoelt het regenwater eindelijk het zout uit onze haren en van onze huid. Als we schoon en wel de tent weer in duiken schiet mij een citaat te binnen dat hier, op het zuidelijk halfrond, toepasselijker is dan ooit.

“ life isn't about waiting for the storm to pass, it's about learning to dance in the rain. “

Dat is onze toch rond Tasmanië. We moeten leren te dansen in de regen terwijl de wind door raast, elke dag opnieuw. The Roaring Forties we hadden het kunnen weten.

Hoe het begon.

Paul en ik, Dutchseakayakers, hadden onszelf na al onze expedities, rond Ierland, IJsland en Vancouver Island, nog zo beloofd nooit meer een kajakexpeditie te doen. Niet weer die stress van onbekende kusten, de race tegen de klok met ellenlange peddeldagen. Toch kwam ergens de drang weer opzetten voor een nieuwe expeditie. Nu echt de laatste, kajakken rond Tasmanië, een eiland onder Australië. Berucht vanwege de wind en ruige zee. Waarom we toch voor dit eiland kiezen is niet geheel toevallig want er woont familie. Dus de voorbereidingen gaan van start en ondanks alle beloftes varen we de haven van Devonport uit en nieuw avontuur tegemoet.

De **Roaring Forties** is de benaming voor de breedtegraad tussen 40 en 50°ZB, voornamelijk door zeevaarders. De naam is gegeven vanwege de onstuimige en overheersende westenwind. Veroorzaakt door de warme wind van de evenaar richting Zuidpool en de draaiing van de aarde. Omdat er geen land is om de wind af te remmen, zijn de winden zeer onstuimig en krachtig op het zuidelijk halfrond, met snelheden van 80 tot 100 kilometer per uur. De wind zorgt hier voor een grote hinder voor de scheepvaart, die hier zeldzaam is.

Noordkust campsites

We starten op de Noordkust en peddelen langs verschillende steden. De snelweg volgt de kustlijn, auto's razen voorbij, een trein vervolgt, luid toeterend, zijn weg tegen de berghelling. De kampeerplaatsen zijn schaars maar gelukkig vinden we er één op een carpoolplaats. De tent staat en we liggen net als een vrachtwagen al knarsend en piepend, vlak voor ons, tot stilstand komt. De portier zwaait open en twee vieze laarzen, behorende bij een oude man in een grijze overal, bungelen even in de lucht voordat ze met een plof de grond raken. Snel kruipen we uit onze tent en begroeten de man. 'What's this?' vraagt hij, wijzend naar onze kajaks. Wij vertellen hem ons plan en dat we richting Westkust varen. Zijn ogen vallen bijna uit hun kassen van verbazing. 'O NO You are going the wrong way!' 'The waves up there are as big as those crates!' en hij wijst naar de bovenkant van zijn vee truck. We vertellen hem dat we goed voorbereid zijn maar het stelt hem niet gerust. Hoofdschuddend stapt hij in zijn truck en rijdt weg. Het is niet de eerste waarschuwing, lokale kajakkers vertelden ons het zelfde.

Ondanks de waarschuwing varen we de dagen daarna gewoon verder. De zon staat hoog aan de hemel, de constante harde wind speelt ons parten en het tempo ligt laag. Langzaam maar zeker wordt het gebied dunner bevolkt. Er volgen eindeloze stranden en de natuur neemt de overhand. Langs de kust verschijnen bush Camps, waar ook wij gebruik van maken. Men kampeert hier in grote campers en overal staan trailers met boten. Vissen is wat de mannen hier doen en de vrouwen koken.

Wij stelen de show als we aanlanden en helemaal als men ziet wat er allemaal uit de kajak komt. Als we de tent hebben opgezet krijgen we gebakken vis, een biertje maar ook wijze lessen. Iedereen is het er unaniem over eens dat de Westkust het meest domme idee ooit is. Of we wel weten wat we doen.

Ondertussen is onze eerste zorg om de westkust überhaupt te bereiken. We varen in een gebied met een sterke getijden stroom. We berekenen het getij zoals thuis maar het gaat verkeerd. Terwijl we tussen de laatste eilanden op de noordwestkust varen wordt dit pijnlijk duidelijk. Het water is sneller weg dan wij berekend hebben. Verloren staan we naast onze kajaks, op de bodem van eens de zee, met om ons heen een bizar landschap van eilanden op het droge. Rest ons niets anders dan het karretje uit het luik halen en met de boot op wieltjes, naar het eerste beste eiland lopen, opzoek naar een overnachtingsplaats.

Mindset

‘Hoe doe je dat toch?’ wordt mij wel gevraagd. Met z’n tweeën kajaken in complete eenzaamheid, geconfronteerd met tegenslagen. Nooit wetend waar je ’s nachts slaapt en of je überhaupt aan wal kan. Of we nooit ruzie hebben.

Samen met je partner de uitdaging aan gaan betekent onvoorwaardelijk op de ander vertrouwen. Het leert je de natuur te respecteren en het leert je dat je kwetsbaar bent. Als we de elementen trotseren zijn we een team, met wederzijds respect en nooit discussie op zee. Als de één het niet vertrouwd gaan we terug.

Toch is focus de belangrijkste component om tot een geslaagde expeditie te komen. Lang voordat we in de boot stappen richten we onze aandacht op de expeditie. Van vervoer, vaarroute, kampeerplekken tot voedsel, alles komt voorbij.

Om ons een beeld te vormen over de omstandigheden die we tegen komen leggen we contact met plaatselijke kajakers. Hun adviezen nemen we mee en bestuderen kaarten. Zo leven we ons in en dan nog gaan dingen anders dan gedacht, zoals hier op de bodem van de zee.

De Golf

De volgende ochtend kunnen wij met hoogwater verder en verlaten de noordkust maar voor het zover is moeten we een tide race door. Het water gedraagt zich als een kolkende rivier en na een dik uur varen spuugt hij ons op de Westkust uit.

Het ziet er gelijk compleet anders uit. Geen kliffen maar hoge duinen en zandstranden. Ook de zee gedraagt zich hier anders. Golven rollen in kilometers lange rijen naar de kust. Daar tussendoor korte hoge golven die uit het niets lijken te ontstaan. Zijn het de verhalen of is het realiteit? Geen idee, maar deze omgeving intimideert. We varen een baai in, op zoek naar een kampeerplek. We vinden hem tussen de duinen in een kom met grasland. De oude verweerde eucalyptus bomen die er staan zijn laag gebleven en

vormen een boog die de eeuwige windrichting verraad. Het is een perfecte plek en 's nachts kijken we naar een duizelingwekkende sterrenhemel.

Na een goede nacht maken we ons klaar voor vertrek richting Marrawah, het surf mekka van Tasmanië. Dit klinkt als een grote plaats maar meer dan een verhard terrein voor campers, is het niet. Er komen jaarlijks honderden surfers maar niemand is op het idee gekomen om er ook maar iets van te maken.

We verlaten het strand in de vroege ochtend. We peddelen langs een rif en de zee is rustig. We varen om het rif heen en dan breekt de hel los. Toren hoge golven rollen op ons af. Stug peddelen we door maar al snel is duidelijk dat we de baai niet uit komen vanwege tegenstroom. We varen richting kust, wellicht hebben we daar meer stroomvoordeel. Helaas. We besluiten weer naar open zee te varen maar ho maar. Wat we ook verzinnen het helpt niet. Door ploeteren heeft geen zin, we moeten terug en zoeken naarstig naar een geschikte landingsplek. Het water kolkt en raast over een rotspartij voor het strand en breekt de hoge golven. Het ziet er naar uit dat we daarachter veilig aan land kunnen. We wagen het erop.

Ik vaar net richting de rotspartij als plotseling uit het niets het gevaar opdoemt. Een minstens drie meter hoge golf rolt onze kant op. Ik schreeuw naar Paul en hij kan nog net achteruit om de golf te ontwijken. Ik ik zit gevangen tussen de golf en de rotspartij voor de kust. Als deze golf breekt is dit mijn dood. Ik kan geen kant meer op. Een muur van water raast op mij af. Ik bevries van angst. Hoger en hoger tilt het water mij op. Eenmaal op de top valt de golf naast mij uiteen. Het water zakt in en ik beland aan de achterkant van de golf. Hoe? Ik kan het niet vertellen maar de adrenaline zit in elke vezel van mijn lijf. Wegwezen hier. We racen letterlijk met de golven op onze hielen terug naar waar we begonnen. Compleet uit mijn doen zetten we de tent op. 'As big as those crates,' weet je nog.

Control verlies

Controle verlies is nodig om betekenis te geven aan het leven las ik ooit. Nou, ik verloor nu meer dan ooit de controle. In voorgaande expedities wisten we gevaren te mijden, hielden we controle op de situaties, konden we de risico's inschatten. Hier, hier lukt dat niet. De dagen na dit avontuur heb ik nodig om te herstellen. Voor mij is de betekenis van leven dat ik hier niet dood wil gaan. Ik verlang naar huis, familie en alles wat me lief is. Maar laat dat laatste nu ook expeditie kajakken zijn. Besluiten we daarom om door te gaan? Of is het de drive die het nu wint? Bang om te falen? Bang om spijt te krijgen? Aangeslagen zijn we maar we gaan door. Na twee dagen rust varen we opnieuw de baai uit. Peddelen naar Marrawha waar we drinkwater halen.

De daarop volgende dagen varen we verder maar komen uiteindelijk vlak voor River Arthur tot de conclusie dat de Westkust niet gaat lukken. Het lukt niet qua tijd vanwege de continue harde wind. Het lukt niet vanwege chronisch drinkwater te kort maar daar boven op ook niet door gebrek aan vertrouwen. Telkens weer doemen huize hoge golven vanuit het niets op. Elke golf is voor mij die ene. Aan de kust is het alleen maar erger. Surfgolven van drie meter, aanlanden een crime. Ook het feit dat je niet zomaar aan land kan is zo angstig, dus we gaan terug. We landen met veel pijn en moeite aan op een surfstrand. Aardige surfers pikken ons op en brengen ons terug naar de beschaving.

Verloren.

Hoe erg is het 's morgensvroeg wakker te worden op een camping honderden kilometers terug van waar je was. We zitten weer halverwege de noordkust en zijn een illusie armer. We rapen de moed bij elkaar en gaan in een huurauto op weg naar onze familie die, in het zuiden onder Hobart, aan de Huon River woont. Na een lange dag rijden ontvangen zijn ons hartelijk maar wat hadden we hier graag in de kajak aan willen komen. Het is de teleurstelling en de vraag hoe nu verder die overheerst. Wordt het een vakantie of gaan we vanaf hier verder? Wat rest ons nog? Ik ben teleurgesteld maar gelukkig worden we ondertussen liefdevol verzorgd door Pauls nicht en haar man. Als verrassing plannen zij een bezoek aan de kajakker, die ons van informatie voorzagt. Au, dit hoeft echt niet, maar we gaan. Hij ontvangt ons hartelijk maar vraagt niet eens hoe het was. Hij praat honderduit met Pauls nicht en vertelt over zijn mooie tochten en andere succesverhalen. Wij zitten er verloren bij. Gelukkig duurt het bezoek niet lang. We bedanken hem voor zijn hulp maar zijn echt blij dat we gaan. 's Avonds besluiten we om verder te varen, dat is wat we willen, want we hebben nog een maand om via de zuid- en oostkust terug te peddelen naar Devonport.

Een rode neus.

De dag start bewolkt en mistflarden hangen laag boven de Huon River als we afscheid nemen. Op weg naar nieuwe avonturen brengt de rivier ons naar de Tasmanzee. Na twee uur varen bereiken we die en merken gelijk het verschil. Nog even een sterkte stroom waar zoet zout ontmoet en dan zitten we weer in de hoge zee deining en harde wind. Stug varen we door en 's avonds eindigen we in de pub van een gezellig dorpje. Wij eten er een flinke maaltijd en trakteren onszelf op een biertje. Dan komt duidelijk een schipper op ons af. 'What brings you two here?' en wijzend naar Paul, 'man you have the biggest red nose I have ever seen.' Na een enorm lach salvo vertellen we hem hoe Paul aan die neus komt en ons avontuur tot nu toe. De man pakt een stoel, roept zijn vissersmaten en niet veel later zitten we te midden van een kring stoere mannen. Ik vertel van onze mislukte westkust en dan gebeurt er iets wat ik niet had voorzien. Unaniem zijn de vissers het er over eens dat stoppen de beste beslissing ooit was. De wind is al weken extreem en ongewoon hard. De zee verraderlijker dan ooit. Ook zij kunnen al dagen niet uitvaren. Als we vertellen hoe we wel verder willen schudden ze wederom het hoofd. 'Bruny on the outside?' 'Don't you guys learn?' Ja we kunnen tussen Bruny Island en de kust varen maar mooier is buitenom. Geloof dat wij maar gaan slapen want de verhalen die volgen maken mij er niet geruster op. Vakantie? Dacht het niet.

Tasmanzee

Hadden we maar geluisterd. De dagen die volgen, zijn bizar. We gaan naar Bruny en nemen de buitenkant van het eiland. We peddelen langs het meest zuidelijke punt. Alles gaat goed tot uit het niets de zee voor onze ogen verandert in een kolkende massa met muren van water. Volledig overgeleverd aan de grillen van de Tasmanzee, met golven zoals je die ziet in de Volvo Oceanrace. Paul nergens meer te bekennen. Ieder voor zich en met mijn reserve peddels overdwers op de boot ploeterend richting kust. Na een half uur zie ik Paul weer varen en kunnen we samen richting onze enige escape, een grote komvormige baai. Laverend tussen hoge golven die van alle kanten lijken te komen varen we de baai in. Even plotseling als de golven zijn gekomen, verdwijnen ze. Wat een opluchting. We peddelen vrolijk richting strand tot een enorm gebulder achter ons de rust verstoort. We kijken om en recht in een minstens twee meter hoge, al gekrulde,

golf. Met donderend geraas neemt hij ons mee en in een klap liggen we beiden ondersteboven op het strand. Vanaf zee waren die enorme surfgolven mooi niet te zien. Maar daar staan we dan, onze paradijs blijkt een surf festijn. Die nacht kamperen we boven op een rots met onder ons de bulderende oceaan. Elke golf lijkt regelrecht de tent in te komen. Van slapen komt niet veel.

De volgende dag vroeg op maar van snel weg varen is geen sprake. Het koste drie uur eer we het strand af zijn en ik uiteindelijk zwemmend, achter de branding in de boot kan klimmen. We besluiten de adviezen van de vissers op te volgen en vervolgen onze weg tussen de eilanden door. Weer een teleurstelling, weer wint de natuur. Gelukkig maken de dolfijnen het meer dan goed. Zij begeleiden ons tot onder Hobart. Als ware waakhonden, trouw aan onze zijde, tot we in veiligheid zijn.

Water op.

Varend richting de oostkust pikken we de draad weer op van dit bizarre avontuur. Het gaat moeizaam want niet alleen de wind maar ook gebrek aan drinkwater eist zijn tol. Het is de hele tocht al moeilijk om aan drinkwater te komen maar hier in het zuiden wordt het nijpend. Douchen kan nergens meer en water wordt met grote auto's gebracht. Zo staan wij op deze vroege ochtend naast een hotel te wachten op "Tony The waterman." Het beheerst het leven hier. Als we water hebben getankt varen we door een kanaal naar de oostkust. We komen laat aan op Maria Island en we hadden er niet meer op gerekend maar de lucht betreft en het begint te regenen. We douchen in de bui en vangen drinkwater op.

Ontdekkingsreis

We peddelen verder langs de oostkust. Langs deze kust bergen, wegen en weinig mooie kampeerplaatsen. Na een nacht op weer een vreselijke bush camping, steken we over naar Freycinet Island. Het is een dag peddelen maar dan komen we aan in het paradijs. Het strand is maagdelijk wit. Het water kristal helder. De baai gevuld met pelikanen, zwarte zwanen en roggen die scheren over de bodem van de zee. De kampeerplaats beschut en van iedereen verlaten maar 's avonds krijgen we gezelschap van een wallaby. Naast ons ligt Schouten Island. Hier kwam Abel Tasman ooit aan land. Hier besluiten we dat we niet verder gaan. We hebben nog een week maar de verdere oostkust lokt niet. De drive is weg en de schoonheid van deze plek overheerst. Ik wil hier nooit meer weg. Dit is kajakken in zijn puurste vorm. Hier eindigt het avontuur.

Als we 's avonds in de tent liggen te luisteren naar de oceaan besef ik hoe ongelooflijk dankbaar we moeten zijn. Wij hier met z'n tweeën in de "middle of nowhere," onder de sterrenhemel op het zuidelijk halfrond. Ons doel is niet behaald maar het is een reis van onschatbare waarde. Deze zee was te hoog voor mij maar voor het eerst sinds lange tijd ervaar ik rust. Het is hier op deze plek dat de storm ging liggen en we dansen in de regen.

Dank aan al die mensen die op ons pasten. Ons voorzagen van water, een bed of een maaltijd. Dank aan Arjan Bloem voor de vertrouwde kajaks. Dank aan Peter Jonker die onze blogs verzorgde als wij dat niet konden en belde als we te lang uit beeld waren. Dank aan natuurlijk Karel Vissel, voor het weerbericht. Maar bovenal dank aan moeder aarde die ons leerde dat we kwetsbaar zijn en blijven maar ons ook liet zien dat we niet veel nodig hebben om gelukkig te zijn.

